

24/03/20

25^η ΜΑΡΤΙΟΥ

ΟΝΟΜΑ:

Διπλή γιορτή η αυριανή, διπλή χαρά για την Ελλάδα μας. Γιορτάζουμε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, το χαρούμενο μήνυμα δηλαδή που έφερε ο αρχάγγελος Γαβριήλ στην Παναγία μας ότι θα γεννήσει το Χριστό. Γιορτάζουμε όμως και την αρχή της επανάστασης των Ελλήνων που, μετά από τετρακόσια χρόνια σκλαβιάς στους Τούρκους, ξεσηκώθηκαν για να αποκτήσουν την ελευθερία τους.

Αυτός ο αγώνας, για να ελευθερωθεί ολόκληρη η Ελλάδα μας, κράτησε 100 χρόνια. Πολλοί άνθρωποι χάθηκαν, θυσιάστηκαν για να είμαστε εμείς σήμερα ελεύθεροι. Ο καθένας πολέμησε με διαφορετικό τρόπο, όπως μπορούσε καλύτερα ο καθένας. Άλλος με όπλα, άλλος με τραγούδια, άλλος με ποιήματα, άλλος με πολιτικές αποφάσεις. Όταν ήταν ενωμένοι, κέρδιζαν πάντα τις μάχες, όταν όμως ο καθένας νοιαζόταν μόνο για τον εαυτό του, έχαναν.

Τα κείμενα που ακολουθούν είναι αποσπάσματα από βιβλία πολύ σημαντικών ελληνίδων συγγραφέων. Το πρώτο είναι από το ανθολογίο μας της Αγγελικής Βαρελλά και το δεύτερο είναι από το γ' τεύχος του βιβλίου της Γλώσσας μας της Σοφίας Μαυροειδή- Παπαδάκη.

Διάβασε τα κείμενα και απάντησε στις ερωτήσεις:

Ο αγωνιστής με την πένα

- Τι έγινε το 1821;
- Η ελληνική επανάσταση.
- Και τι πετύχαμε με την επανάσταση;
- Να λευτερωθούμε από τη σκλαβιά.
- Και ποιοι το κατάφεραν αυτό;
- Οι ήρωες του '21.
- Δηλαδή τι έκαναν;

— Πήραν τα ντουφέκια, τα καριοφίλια και τα γιαταγάνια και πολεμώντας από ραχούλα σε ραχούλα κέρδισαν τη λευτεριά.

— Και ποιοι είναι αυτοί οι ήρωες;

Απ' όλες τις μεριές της τάξης ακούστηκαν ονόματα:

— Κολοκοτρώνης! Καραϊσκάκης! Ανδρούτσος! Διάκος! Μπουμπουλίνα!

— Τι οφείλουμε σ' αυτούς;

— Ευγνωμοσύνη και αγάπη.

— Γιατί τάχα;

— Γιατί μας χάρισαν τη λευτεριά.

Η δασκάλα μας πήρε βαθιά ανάσα. Φαινόταν ευχαριστημένη από τις απαντήσεις μας. Κι ωστόσο είπε:

— Ναι, αλλά ...

— Αλλά;

— Παραλείψατε έναν ήρωα.

— Ποιον; Τον Κανάρη;

— Όχι!

— Τον Μπότσαρη;

— Όχι! Όχι! Ο ήρωας αυτός που ξεχάσατε δε φορούσε φουστανέλα!

— Και τι φορούσε;

— Κουστούμι!

— Κουστούμι; Και πώς πολεμούσε;

— Δεν πολεμούσε!

— Μα τότε τι ήρωας ήταν;

— Και δε μου λέτε, ήρωες είναι μόνο εκείνοι που μάχονται με όπλα;

Πραγματικά. Αυτό ήταν κάτι που δεν το είχαμε σκεφτεί.

— Στη ζωή υπάρχουν ήρωες, που δεν κρατούν πολεμικό όπλο. Είναι οι καθημερινοί ήρωες, που αγωνίζονται ο καθένας όπως μπορεί.

Ήταν τώρα η σειρά μας να την τρελάνουμε στις ερωτήσεις.

— Και πώς αγωνίστηκε ο ήρωας που ξεχάσαμε;

— Με την πένα του.

— Είναι όπλο η πένα;

— Είναι ... Στα χέρια ενός ποιητή είναι.

— Κι ήταν ποιητής;

— Ναι!

— Και πώς τον έλεγαν;

Έγινε σιωπή στην τάξη. Σταμάτησαν οι ερωτήσεις, σταμάτησαν και οι απαντήσεις. Ύστερα, η δασκάλα μάς είπε τονίζοντας μία μία τις λέξεις.

— Δίπλα στους ήρωες που αναφέρατε και που αγωνίστηκαν με ηρωισμό και αυτοθυσία, αγωνίστηκε και ο Διονύσιος Σολωμός. Δεν πήδησε ποτέ ραχούλες. Δεν κράτησε ποτέ πιστόλια. Δεν μύρισε μπαρούτι. Μόνο από μακριά άκουγε το θόρυβο της μάχης. Κι όμως η πένα του πολεμούσε. Πολεμούσε με τους στίχους του. Μπορεί οι άλλοι ήρωες να μας χάρισαν τη λευτεριά, όμως ο ποιητής μάς έδωσε ένα σύμβολο. Και μάλιστα το έδωσε, όπως και την υπόλοιπη ποίησή του, στην απλή γλώσσα του λαού, που λίγοι γραμματισμένοι τη χρησιμοποιούσαν ως τότε.

Τα λόγια του ύμνου τα ξέρουμε όλοι απέξω. Αλλά για να δούμε καλύτερα τι θέλουν να πουν.

Σε γνωρίζω από την κόψη
του σπαθιού την τρομερή
σε γνωρίζω από την όψη
που με βία μετράει τη γη.

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη,
Χαίρε ω χαίρε, Ελευθεριά!

Βάλαμε τα δυνατά μας όλα τα παιδιά κι είπαμε πολύ προσεκτικά τον εθνικό ύμνο, για ν' αναγαλλιάσει η ψυχή του ποιητή καθώς λέγαμε το τραγούδι του.

Αγγελική Βαρελλά

Το μήνυμα του Κολοκοτρώνη

Κείνη την ώρα ξέφυγε από το πλάι της μάνας του κι ο μικρός Ασημάκης. Κανείς δεν το πήρε είδηση πως ακολουθούσε, **στερνός**, τον Κολοκοτρώνη...

Όταν ο Γέρος έδωσε προσταγή να ταμπουρωθούνε στους Μύλους κι έκανε επιθεώρηση στο στρατό του, είδε μπροστά του, σε μια στιγμή, και τον Ασημάκη.

– Τι θέλει αυτό το βυζασταρούδι στ' ασκέρι μου; είπε. Ποιος το 'φερε εδώ, παιδί πράμα;

– Μονάχος μου ήρθα, είπε ο Ασημάκης με θάρρος.

– Να κάμεις τι; Δεν το ξέρεις πως πάμε για πόλεμο;

– Τ' άκουσα που το 'πες. Γι' αυτό ήρθα. Δεν ήθελα να 'μαι **κιοτής**. Δε μας κάλεσες όλους;

– Εγώ, ορέ, κάλεσα τους άντρες, είπε γελώντας ο Κολοκοτρώνης, όχι τα μωρά.

– Είπες πως τα ρυάκια γεμίζουν τον ποταμό κατεβαίνοντας απ' τα βουνοπλάγια.

Ένα ρυάκι δεν παίρνει στο δρόμο του ό,τι βρει;

– Μωρέ, ετούτος έχει μυαλό, είπε με το κέφι του το αιώνιο ο Γέρος. Και δε μου λες τ' όνομά σου;

– Ασημάκη με λεν.

Ο Κολοκοτρώνης πήγε να ξεμακρύνει, μα

τ' αγόρι τον έπιασε απ' το γιλέκο.

– Καπετάνιο!

– Τι είναι ορέ Ασημάκη;

– Δε θα μου δώκεις εμένα ντουφέκι;

– Ντουφέκι, ορέ Ασημάκη, δεν έχω στο μπόι σου, μα δε γίνεται ο πόλεμος μόνο με ντουφέκια.

Έλα μαζί μου κι έχω δουλειά να σου δώσω.

Σοφία Μαυροειδή-Παπαδάκη, «Το μήνυμα του Κολοκοτρώνη»

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Τι οφείλουμε στους ήρωες του 1821; Γιατί;

.....
.....
.....

2. Και τα δυο κείμενα μας λένε ότι μπορείς να νικήσεις όχι μόνο με όπλα, αλλά και με άλλους τρόπους. Πώς νομίζεις ότι βοήθησε στη νίκη ο Διονύσιος Σολωμός και πώς ο Ασημάκης;

.....
.....
.....
.....

ΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΒΑΓΙΑ

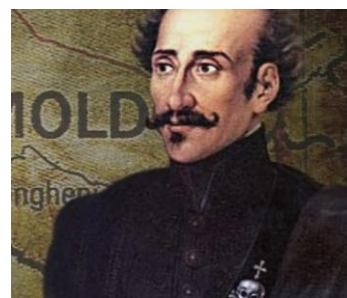
Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

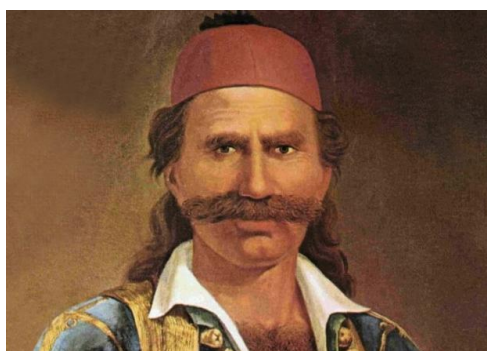
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ

ΛΟΡΔΟΣ ΜΠΑΥΡΟΝ

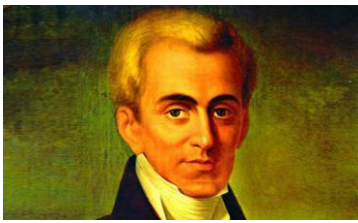
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

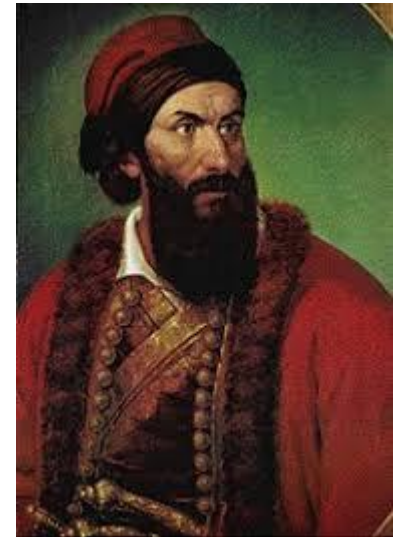
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

Ας δοξάζουμε πάντα τους ήρωες που αγωνίστηκαν για να ζούμε εμείς ελεύθεροι, και αυτούς που γνωρίζουμε, αλλά και αυτούς που δεν μάθαμε ποτέ τα ονόματά τους.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ